

hed eller sad paa Kaféerne med sine Venner, beskæftigede Sagen ham aldrig. Men saasnart han blev alene med sig selv i den fremmede By, og navnlig om Aftenen, naar han kom hjem til sine tomme Stuer i Carlsstrasse, viste Skyggen sig for ham. Regelmæssig hver Aften, naar han stod i Skjorteærmer ved sin Seng og trak sit Ur op, spurgte han sig selv: »Mon Fa'er skulde være død idag?« Tanken havde undertiden kunnet holde ham vaagen i flere Timer, og nu denne Nat efter Festen hos Gehejmecommerceraaden var den ikke langt fra at gøre ham overtroisk.

Beruset af sine eventyrlige Fremtidsfantasier laa han længe og kastede sig i Sengen uden at kunne falde isøvn; og da han endelig hen mod Morgen var ved at falde hen, hørtes der pludselig fra et af Vinduerne en Lyd, der i hans Øre lød som en tre Gange gentaget Banken. Han foer op. Og skønt han naturligvis ikke troede paa Varsler, kunde han dog ikke siden faa Ro for den Tanke, at Faderen i hint Øjeblik var gaaet bort.

Den næste Formiddag telegraferede han hjem til Eberhardt for at høre til den syges Befindende, og ved Middagstid modtog han det korte Telegramsvar: »Fader døende«. Han saae paa sit Ur. Om to Timer gik Eksprestoget til Hamburg. Den følgende Dags Formiddag kunde han være i sit Hjem; og endnu samme Dags Aften kunde han rejse derfra. Blot to Døgn Fraværelse, og